

12 noiembrie – 18 noiembrie

Speranța, în Noul Testament

Textul de memorat: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:11,12)

Deși au scris în greacă, toți scriitorii Noului Testament (cu excepția lui Luca) au fost evrei și, firește, au abordat natura umană din perspectiva iudaică holistică, nu din perspectiva păgână, greacă. Astfel, pentru Hristos și apostoli, speranța creștină nu era o speranță nouă, ci mai degrabă manifestarea speranței din vechime, pe care patriarhii și profeții o nutriseră deja. De exemplu, Hristos a menționat că Avraam a văzut mai dinainte ziua Lui și s-a bucurat (Ioan 8:56). Iuda a afirmat că Enoh a prorocit despre cea de-a doua venire (Iuda 14 și 15). Și cartea Evrei afirmă că eroii credinței așteptau o răsplată cerească pe care nu o vor primi până nu o vom primi și noi pe a noastră (Evrei 11:39,40). Această afirmație ar fi fost lipsită de sens dacă sufletul lor ar fi fost deja în ceruri cu Domnul. Atunci când accentuează că doar aceia care sunt în Hristos au viața veșnică (1 Ioan 5:11,12), Ioan respinge teoria nemuririi naturale a sufletului.

De înțeles: Nu există viață veșnică fără o relație mântuitoare cu Hristos. Speranța exprimată în Noul Testament este deci o speranță axată pe Isus. Ea este singura speranță că existența actuală, cea supusă morții, va deveni într-o zi nemuritoare.

Duminică, 13 noiembrie – Speranță dincolo de această viață

Istoricul antic grec Herodot (sec. V î.Hr.) a scris despre un trib care, la nașterea unui copil, iniția o perioadă de doliu ca anticipare a suferinței pe care copilul avea să o îndure dacă ar fi trăit până la vârsta adultă. Oricât de ciudat ni s-ar părea, acest ritual are o logică. Viața poate fi destul de dură, da, chiar dacă ne încredem în Dumnezeu și în speranța veșniciei. Imaginează-ți însă cât de greu trebuie să le fie acelor care nu au nicio speranță dincolo de scurta și prea adesea tumultuoasă existență de aici. Mulți scriitori seculari s-au exprimat în legătură cu lipsa de sens a existenței umane, deoarece nu doar că murim cu toții, dar și trăim cu conștientizarea că vom muri într-o zi. Și această conștientizare este ceea ce face ca viața, care de multe ori este grea și plină de durere în sine, să pară lipsită de orice valoare. Un gânditor s-a referit la oameni ca la nimic altceva decât „o bucată de carne care se strică pe niște oase care se descompun”. Destul de macabru spus, dar, din nou, greu de contrazis logic.

Desigur, spre deosebire de toate acestea, avem promisiunea biblică a vieții veșnice în Isus. Și aceasta este cheia: avem această speranță în Isus și în ceea ce moartea și învierea Lui ne oferă. Altfel, ce speranță am avea?

1. Ce spune Pavel în 1 Corinteni 15:12-19 despre legătura strânsă dintre învierea lui Isus și speranța învierii noastre?

Pavel este clar: învierea noastră este inseparabil legată de învierea lui Isus. Dacă nu vom învia înseamnă că Hristos n-a înviat și, dacă Hristos n-a înviat, atunci... Atunci ce? „Credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre.” Cu alte cuvinte, când vom muri, așa vom rămâne, și încă pentru totdeauna. Deci totul ar fi lipsit de sens. Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 15:32 pot fi înțelese în mai multe feluri, dar în niciun caz el nu spune că, „dacă nu înviază morții”, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”.

Dacă existența noastră actuală s-ar rezuma la o protoplasmă pe bază de carbon și nu am avea la dispoziție decât cei „șaptezeci de ani” (Psalmii 90:10), am fi într-o mare încurcătură. Nu e de mirare că Ellen G.

White a spus: „Cerul merită totul pentru noi și, dacă pierdem cerul, pierdem totul” (*Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 349).

Gândește-te cât de valoroase sunt speranța și credința noastră. De ce trebuie să facem tot ce putem, prin harul lui Dumnezeu, ca să le păstrăm?

Luni, 14 noiembrie – „Mă voi întoarce”

2. Citește Ioan 14:1-3. Au trecut aproape două mii de ani de când Isus a promis că Se întoarce. Cum îi putem ajuta pe alții să vadă că, în ciuda timpului îndelungat scurs, această promisiune este relevantă și pentru generația noastră?

De patru ori a afirmat Isus în cartea Apocalipsa: „Eu vin curând!” (Apocalipsa 3:11; 22:7,12,20). Această așteptare a venirii Sale curând a impulsionat misiunea bisericii apostolice și a umplut de speranță viața a nenumărați creștini de-a lungul secolelor. Dar generație după generație au murit, și evenimentul promis nu a avut încă loc. Așa că mulți se întreabă: Cât să mai predicăm că „Isus vine curând”? Au creat aceste cuvinte o așteptare nerealistă? (Vezi 2 Petru 3:4.)

Mulți creștini s-au plâns de „întârzierea” prelungită (vezi Matei 25:5). Dar de unde știm noi că este într-adevăr o mare întârziere? Care ar fi fost timpul exact ca Hristos să Se întoarcă? Ar fi fost acum 50, 150 sau 500 de ani? Ceea ce contează cu adevărat este promisiunea biblică, și anume că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

În ciuda secolelor care au trecut de când Isus S-a înălțat la cer, promisiunea venirii Sale rămâne relevantă, chiar și astăzi. De ce? Pentru că nu avem altceva decât scurta noastră viață (Psalmii 90:10), urmată de o odihnă inconștientă în mormânt (Eclesiastul 9:5,10) și apoi de învierea finală, fără nicio posibilitate ulterioară de a ne schimba soarta (Evrei 9:27). În ce-i privește pe cei morți (după cum s-a afirmat în studiul 3), cea de-a doua venire a lui Isus va avea loc la o clipă distanță de momentul în care au murit, fiindcă toți cei morți dorm și nu mai știu nimic. Pentru tine, personal (la fel ca pentru toți copiii lui Dumnezeu din fiecare epocă), întoarcerea lui Isus nu este decât la o clipă distanță după ce vei muri. Înseamnă că este foarte curând, nu-i așa?

Fiecare zi care trece ne aduce mai aproape de glorioasa arătare a Domnului Isus Hristos pe norii cerului. Deși nu știm *când* va veni, putem fi siguri că *va veni*, și aceasta este ceea ce contează cu adevărat.

Un pastor a afirmat într-o predică faptul că pentru el nu conta când avea să revină Isus. Tot ce conta pentru el era că Isus Se întoarce. Cum ți se pare raționamentul acesta și cum te-ar putea ajuta în cazul în care ai fi descurajat că Isus nu S-a întors încă?

Marti, 15 noiembrie – „Îl voi învia”

Cu ocazia unei minuni, Isus a hrănit cinci mii de oameni doar dintr-o cantitate mică de pâine și pește (Ioan 6:1-14). Înțelegând că mulțimea intenționa atunci să-L proclame împărat (Ioan 6:15), Isus a trecut cu ucenicii de partea cealaltă a Mării Galileei. Dar în ziua următoare mulțimea L-a urmat acolo, unde El a ținut impresionanta Lui predică despre Pâinea vieții, cu un accent deosebit asupra darului vieții veșnice (Ioan 6:22-59).

3. Citește Ioan 6:26-51. Cum a legat Isus darul vieții veșnice de învierea finală a celor drepti?

În predica Sa, Isus a evidențiat trei concepte de bază cu privire la viața veșnică. **(1)** S-a identificat pe Sine ca „Pâinea [...] care se coboară din cer și dă lumii viața” (Ioan 6:33,58). Declarând „Eu sunt [gr., *egō eimi*] Pâinea vieții” (Ioan 6:35,48), Isus S-a prezentat ca Marele „Eu sunt” din Vechiul Testament (Exodul 3:14). **(2)** Isus a explicat că în El putem avea garanția vieții veșnice: „Cine vine la Mine” și „cine crede în Mine” va avea această binecuvântare (Ioan 6:35). Apoi **(3)** Isus a corelat darul nemuririi cu învierea finală, asigurându-și publicul de trei ori: „și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:40,44,54).

Isus a mai făcut și această promisiune minunată: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6:47). Așadar, darul vieții veșnice este deja o realitate prezentă. Dar aceasta nu înseamnă că acela care crede nu va muri niciodată, deoarece însăși expresia „îl voi învia” (Ioan 6:40) presupune o revenire la viață după ce cineva a murit. Tabloul este clar. Fără Hristos, nu avem viața veșnică. Dar, și după ce L-am acceptat pe Isus și avem asigurarea vieții veșnice, deocamdată rămânem muritori și prin urmare supuși morții firești. La a doua Sa venire, Isus ne va da pe loc darul nemuririi, care era deja al nostru. Darul este asigurat nu datorită unei presupuse nemuriri naturale a sufletului, ci datorită neprihănirii lui Isus care ajunge la noi prin credința în El.

Meditează la cuvintele lui Isus, și anume că, dacă crezi în El, ai chiar acum viața veșnică! Cum te ajută această minunată promisiune să înfrunți realitatea dureroasă - chiar dacă temporară - a condiției noastre actuale de muritori?

Miercuri, 16 noiembrie – La sunetul trâmbiței

Tesalonicenii erau convinși că viața veșnică avea să le fie oferită exclusiv acelor care rămâneau în viață până la a doua venire. „Cu multă grijă păziseră viețile prietenilor lor, ca nu cumva aceștia să moară și astfel să piardă binecuvântarea pe care așteptau să o primească la venirea Domnului lor” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 258).

4. Citește 1 Tesaloniceni 4:13-18. Cum a corectat Pavel înțelegerea lor greșită?

A existat de-a lungul istoriei tendința de a citi mai mult decât afirmă de fapt textul biblic: „va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14). Mulți dintre cei care acceptă teoria nemuririi naturale a sufletului sugerează că Isus, la a doua Sa venire, va aduce cu Sine din cer sufletele celor neprihăniți care au murit și care ar fi deja în cer cu Dumnezeu. Acele suflete ar fi astfel reunite cu respectivele lor trupuri înviate. Dar o asemenea interpretare nu este în armonie cu învățăturile generale ale lui Pavel pe această temă.

Citește cuvintele unui teolog neadventist referitoare la sensul real al acestui verset: „Motivul pentru care creștinii tesaloniceni pot avea speranță atunci când îi plâng pe membrii bisericii lor care au murit este că Dumnezeu «îi va aduce», adică îi va învia pe acești creștini decedați și va face ca ei să fie prezenți la revenirea lui Isus, astfel încât ei să fie «cu El». Implicația este că acești creștini care au murit nu vor fi într-un oarecare dezavantaj la *parusia*, sau a doua venire a lui Hristos, ci vor fi «cu El» în așa fel încât se vor bucura în mod egal cu credincioșii aflați în viață de slava aferentă întoarcerii Sale” (Jeffrey A. D. Weima, *1-2 Thessalonians*, Baker Academic, 2014, p. 319).

Dacă sufletele celor neprihăniți care au murit ar fi deja cu Domnul în cer, Pavel nu ar mai fi menționat nimic despre învierea finală ca speranță creștină; el ar fi putut să menționeze doar că cei dreپți erau deja cu Domnul. Dar, în schimb, el spune că „cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14) vor fi înviați la sfârșitul timpului.

Speranța în învierea din zilele finale le-a adus mângâiere tesalonicenilor îndurerați. Aceeași speranță ne poate ajuta și pe noi să înfruntăm cu încredere momentele dureroase când gheara rece a morții îi răpește pe cei dragi de lângă noi.

Joi, 17 noiembrie – Nesfârșita întâlnire

5. Citește 1 Corinteni 15:51-55. Ce „taină” explică Pavel?

Unii predicatori populari sugerează că „taină” (1 Corinteni 15:51) reprezintă „răpirea secretă” a bisericii, care trebuie să se întâmple cu șapte ani înainte de a doua venire în slavă a lui Hristos. În timpul acestei răpiri secrete, creștinii credincioși ar fi duși la cer instantaneu, lin și discret, în timp ce toți ceilalți ar rămâne aici întrebându-se ce li s-a întâmplat primilor. De exemplu, unii s-ar trezi într-o mașină fără șofer pentru că șoferul ar fi fost răpit la cer și din el nu ar mai fi rămas decât îmbrăcămintea. Seria bestseller în *Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice*

16 volume *Left Behind* (Lăsat în urmă), transformată în patru filme, a promovat această învățătură falsă, la care au fost expuși milioane de oameni.

Desigur, niciun pasaj biblic nu susține o asemenea distincție artificială între răpire și a doua venire. „Taina” la care se referă Pavel este pur și simplu transformarea celor dreپți care sunt în viață pentru a se uni cu cei dreپți înviați la a doua venire a lui Isus. Aceasta este „răpirea”. Nu există nicio „răpire secretă”, fiindcă a doua venire va fi văzută de toți oamenii (Apocalipsa 1:7), și atât învierea celor morți, cât și transformarea celor vii vor avea loc la sunetul trâmbiței când va reveni Isus (1 Corinteni 15:51,52). A doua venire a lui Isus va constitui cea mai uimitoare întâlnire din toate timpurile. Cei neprihăniți care sunt în viață sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” (1 Corinteni 15:52). La sunetul glasului lui Dumnezeu, ei sunt glorificați; acum ei sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt luați să se întâlnească cu Domnul lor în aer. Îngerii „vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31).

„Copilașii sunt duși de îngeri în brațele mamelor lor. Prieteni, mult timp despărțiți prin moarte, sunt uniți pentru a nu se mai despărți niciodată și, în cântări de bucurie, se înalță împreună spre cetatea lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 645).

Aceasta este o făgăduință uimitoare, atât de diferită de tot ce am cunoscut, încât este greu să o cuprindem cu mintea. Gândește-te la vastitatea universului și la incredibila complexitate a vieții de aici. Ce ne învață toate acestea despre puterea Lui de a-i transforma pe cei vii și a-i învia pe cei morți la a doua venire a lui Isus?

Vineri, 18 noiembrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolele 25 și 30

„Romanii”, scria Stephen Cave, „erau foarte familiarizați cu credința creștinilor că într-o zi vor ieși în trup din mormânt, așa că au făcut tot ce au putut ca să-și bată joc de acele speranțe și să le frângă. În consemnarea unei persecuții din Galia anulul 177 d.Hr. se afirmă că martirii au fost mai întâi executați, apoi cadavrele le-au fost lăsate să putrezească neîngropate timp de șase zile înainte de a fi arse, iar cenușa lor a fost aruncată în fluviul Ron. «Acum să vedem dacă vor mai învia», este consemnat că ar fi declarat romanii” (*Immortality: The Quest to Live Forever and How It Drives Civilization*, Crown Publishers, 2012, p. 104, 105). Acest exemplu de scepticism, oricât de dramatic, este irelevant. Puterea care L-a înviat pe Isus poate să facă același lucru și pentru noi, indiferent de starea corpului nostru. În definitiv, dacă aceeași putere a creat și susține întregul cosmos, cu siguranță îi poate transforma pe cei vii și învia pe cei morți.

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 1 Împărați 6 - 12;

1. Care era numărul minim al heruvimilor de la intrarea și din interiorul Locului Preasfânt?
2. Ce dimensiune aveau pietrele de temelie de la casa lui Solomon?
3. Ce obiect din Locul Preasfânt se vedea din Locul Sfânt?
4. Ce a observat împărăteasa din Seba în casa lui Solomon?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 9 (de la par. „Rugăciunea se prinde de puterea infinită”)

5. Pe cine nu poate birui vrăjmașul?